

Weekendje Bratislava, Slowakije

Ahoj!

Het is weer eens de hoogste tijd om een Europese hoofdstad te bezoeken. Tenminste, dat vinden we zelf eigenlijk nog het meest. Inmiddels al de 32e in ons Europese hoofdstedenlijstje. En dit jaar zetten we een tandje bij in de hoofdstedelijke bezoeken. In september sjezen we door de Balkan en doen we nog eens 4 hoofdsteden aan: Tirana (Albanië), Podgorica (Montenegro), Pristina (Kosovo) en Skopje (Noord-Macedonië).

Daarna 'hoeven we er nog maar' 11, dus wellicht wordt het langzaam tijd om een andere hobby te zoeken 🤔.

We vertrekken morgen om 8.15u op het fietsje richting het treinstation en hopen ergens rond 15.00u bij onze eindbestemming te zijn. Lezen jullie weer gezellig mee?

VRIJDAG 10 MEI 2024, 11:02 AM

Beetje slechte start, maar we zijn er!

Als jullie ons inmiddels een beetje kennen, zijn we al-tijd op tijd op Schiphol. Maar dan ook al-tijd! En dat betekent 2 uur voor vertrek (want dat is het advies van Schiphol en het advies van Schiphol is ons bevel). Dus vanmorgen weer netjes op tijd opgestaan, de laatste spulletjes bij elkaar gepakt. En gisteravond de hele woonkamer op de kop gezet want de 'vloerenboer' komt de vloer nog een keertje in de olie zetten (was vorige keer niet goed gegaan). Onze reis begint met een fietstocht van ongeveer 20 minuten naar het station van Zwolle. Koffertje achterop. De zon schijnt, de lucht is blauw, de vogeltjes fluiten en wij peddelen al keuvelend naar het station. Relaxter dan relaxt. Fiets in de stalling. We zijn ruim op tijd. Als we daarmee klaar zijn en we naar het perron kunnen lopen, zie ik Harold zuchten en zijn gezicht in zijn handen stoppen. Watskeburt? "Rugtas vergeten." Ik herinner me dat er allerlei lekkere dingetjes in die rugzak zitten, dus ik opper nog: "Ach, gaan we toch zonder?" Nou, de paspoorten zitten in die rugzak! De geplande treinrit gaan we dus niet halen. Harold sprint weg op de fiets en ik kijk welke trein we dan kunnen pakken. Het wordt die van een half uur later, tenminste als Harold dat redt... Als ik op Zoek mijn iPhone kijk, zie ik hem over de digitale kaart zoeven met de snelheid van een elektrische Volvo XC40. Mattieu van der Poel zou met angst en beven in de 'hot Seat' zitten bij de tijdrit als hij dit geweld zou zien. Binnen een half uur is Harold terug en heeft hij ook nog even snel een paar korte broeken gepakt, een praatje gemaakt met de 'vloerenboer' die al druk aan de slag was en nog even het huis geschilderd aan de buitenkant. Kortom, ruim op tijd (voor de volgende trein dan) op het perron met een bezweet hoofd, dat wel. Gelukkig werkt de NS mee en zijn we (zij het 1,5 uur voor vertrek) op Schiphol. Alleen handbagage bij ons, dus we hoeven alleen nog door de security controle. En daar pakken we nou net de verkeerde rij... Allereerst kom ik tot twee keer toe niet door de 'röntgen'. Wat blijkt? Ik heb een shirt aan met kleine glimmetjes en daar kan 't apparaat niet tegen, helemaal van de leg. Dus maar weer fouilleren. Daarna worden onze beider koffers na het scannen apart genomen. We zien ze voorbijgliden en aansluiten in een lange rij met koffers die allemaal gecontroleerd moeten worden. En aan het einde van die rij staat een zeer geduldige, maar net zo trage medewerker bijkans een lezing met PowerPoint-presentatie te houden voor een andere passagier over hoeveel en welke vloeistoffen je wel of niet mag meenemen in je handbagage. Het.schiet.niet.op.

Daarna nog 5 koffers te gaan voordat wij aan de beurt zijn. Bij de volgende dame haalt ze een of ander apparaat uit de handbagage, een soort van deegroller. Zo'n ding dat je eerst in de vriezer moet leggen en waarmee je daarna alle rimpels in je gezicht kunt 'gladstrijken'. Luid lachend houdt ze het apparaat omhoog en laat ze het apparaat zien aan haar collega-douanier. Beetje gênant voor de eigenaresse, lijkt me.

En het duurt en het duurt... Maar eindelijk zijn wij dan aan de aan de beurt. En ook deze keer lukt het me dus niet om een schaar mee te nemen in de handbagage. Dat heb ik nou altijd!

En omdat we nog niet genoeg calorieën hebben verbrand vandaag heeft Schiphol besloten om ons vliegmiddel van vandaag aan het aller-uiteindeste-einde te parkeren. Dus wandelen we met gezwinde spoed naar de gate. En daar moeten we nog bijna een half uur wachten voordat het boarden begint. Dus de volgende keer gaan we nog wat later van huis! Tenslotte moet je jezelf wel blijven kietelen.

De vlucht verloopt voorspoedig en we landen keurig op tijd in Wenen. 'Huh, Wenen, jullie zouden toch naar Bratislava' hoor ik jullie denken. Nou dat zit zo. Je kunt wel rechtstreeks vliegen op Bratislava maar dat is veel duurder dan vliegen op Wenen en dan met de Flixbus (wie kent 'm niet) naar Bratislava. Een comfortabel ritje van 40 minuten dus dat valt heel erg mee.

De bus zit goed vol met allemaal vrolijke mensen. Dus als wij Europapa over de boxen laten schallen is het binnen de kortste keren polonaise tijd.

Het wordt een gezellig ritje! Alleen de meneer linksachter Harold vindt dat niet.

Rond 15.00u komen we aan in het stadscentrum van Bratislava. Dan is het nog 550 meter naar het hotel en die wandelen we, genietend van het mooie weer (22 graden en zon) lachend weg.

Het hotel is mooi en luxe (en dat hebben we anders nooit...) en we zitten op de bovenste etage. Daar is 1 hele kamers en die hebben wij! De kamer is prachtig en met een groot balkon is het max genieten.

We strekken even de beentjes en gaan opgefrist op zoek naar een door een Bratislavaanse inwoner aanbevolen restaurant.

We worden vrolijk welkom geheten in het stadscentrum door deze aardige meneer. En nee, dit is echt een beeld.

En ook hier zijn de prachtige klassieke gebouwen nooit ver weg.

Ook komen we deze bijzondere Bratislavenaar nog tegen.

En hieronder zie je een kenmerkend plaatje voor deze stad. Prachtig en oud.

Onze bestemming is restaurant Funki Punki waar ze de heerlijkste pannenkoekjes ('crêpes' voor de snobs onder ons) maken. De inrichting van het restaurantje is allesbehalve snobbisch, het is een bij elkaar geraapt zootje. Ze zijn er zelfs trots op dat ze 'Ikea-vrij' zijn. Maakt niet uit, we hebben het gezellig hoewel we vrijwel de enige gasten zijn.

Als we de kaart bestuderen geloven we onze ogen niet. Één hele pannenkoek kost tussen de 3 en 4 euro. En oh ja, als je een extra ingrediënt wilt, dan kost dat het enorme bedrag van 50 eurocent extra. Na goed overleg met de charmante dame in de bediening besluiten we allebei voor 2 creppies te gaan. Ik start met een spinazie-met-kip-crêpe en Harold besluit om de crêpe Elvis te nemen, een toepasselijke naam voor de enige echte 'hiervan-slibt-mijn-aorta-binnen-no-time-dicht'. Een crêpe met bacon, pindakaas, bosbessen en wat andere niet zo gezonde ingrediënten. Maar wel lekker!

Zo lekker dat ik besluit deze ook te nemen bij de tweede ronde terwijl Harold gaat voor een zoete variant. Na al dat lekkers moeten we maar liefst 18 euro afrekenen.

Als we door het centrum lopen, valt ons op dat we wel heel veel, maar dan ook echt veel ijssalons tegenkomen. Een paar waar het heel heel druk is en andere waar helemaal niets te doen is. Maar wel allemaal duur. De keuze is dus reuze maar we kiezen voor Arthur, een trendy ijsboerke met luide uitgaansmuziek en ook echt trendy prijzen, maar liefst €2,50 PER ijsbolletje.

Inmiddels zijn we toch wel een beetje moe en besluiten we lekker naar de hotelkamer te gaan. Onderweg zien we nog een communistisch beeld (tenminste dat interpreteert Harold zo).

Blijkt het te gaan over een oorlog ergens rond 1815. En toen hadden we nog geen

communisme!

Als laatste spotten we nog de auto waar Harold likkebaardend naar staat te kijken en die we misschien maar eens moesten gaan huren... yeah, right!

Tijd om te ontspannen op de hotelkamer en ons voorbereiden op de dag van morgen.

Op stap met Martina

We worden 'lekker' op tijd wakker (uitslapen, wat is dat ook alweer?) en schuiven om 9.00u aan voor het ontbijt.

We merken dat er niet zo heel veel andere gasten in het hotel zijn, maar het zijn wel vrijwel allemaal Spanjaarden. We hebben tot nu toe nog helemaal geen medelanders ontdekt in deze stad. Het ontbijt is voldoende en krijgt een voldoende. Daarna de spulletjes bij elkaar pakken, we moeten ons om 9.50u melden bij het verzamelpunt in de stad voor een stadswandeling met gids.

We zijn het hotel nog niet uit en we zien overal groepen mensen, begeleide groepen door de stad struinen met gids voorop. Die waren dus nog eerder in de stad dan wij.

Waarschijnlijk van meerdere cruiseschepen gerold die aan de kade liggen.

Onderweg scoren we nog even een koel flesje water in de supermarkt, maar het duurt even bij de kassa. En verhip, ook vandaag komen we wéér te laat. Wel 3 hele minuten.

Er staat al een hele groep mensen bij elkaar en we komen luid verontschuldigend aanlopen, maar het valt niet eens op dat we later zijn. Na ons komen er nog zeker 10 mensen nog laterder. Zelfs na 10u komen mensen doodgemoedereerd aan schuifelen. Schandalig, toch?

Onze gids van vandaag is Martina, een heuse 30-jarige Bratislavaanse. Ze spreekt heel goed Engels. En omdat ze geen microfoon heeft, zet ze een behoorlijke 'buitenstem' op. We zijn met meer dan 30 mensen en verhip, dankzij een groep van 8 jongvolwassen medelanders vertegenwoordigen we ons landje goed. En natuurlijk maken we ons enorm druk over 'de situatie' (op dat moment is zijn deelname aan de finale nog onzeker) rondom Joost Klein, de Nederlandse inzending van het songfestival. We proberen het van ons af te zetten en gaan op pad.

Martina leidt ons langs een aantal opmerkelijke plekken. Ze is er vooral trots op dat Bratislava nog nooit is overmeesterd, zelfs niet door Napoleon. Daarom hebben ze een kanonskogel afkomstig van het leger van Napoleon in de muur gemetseld in deze toren (naast het tweede raam van onderen).

En zo zijn er meer kanonskogels in muren gemetseld in de stad. We zouden die kunnen gaan zoeken, maar nee, we slaan ff over.

De tweede stop is toch weer bij dit beeld dat ons gister ook opviel.

Volgens Martina is 'Meneer Water' hier in de jaren negentig geplaatst omdat de stad maar weinig toerisme kende en er toch iets moest gebeuren. Dus besloot men (meerdere 'iemanden') om dit beeld te plaatsen zonder uitleg. Hierover ontstond zelfs in het buitenland veel ophef (vast wel!) en dit was de start van het toerisme in Bratislava... 🤔 En tegenwoordig willen mensen/toeristen vooral de helm aanraken want dat brengt geluk. Uiteraard!

Martina kan heel vermakelijk vertellen, geeft duidelijk haar mening over de politieke situatie in haar land (haar afkeer van de nieuwe regering die anti-corruptie wil

tegengaan en neigt naar communisme) en wordt af en toe heel serieus.

Ook Bratislava kende een behoorlijk grote Joodse wijk die veel geleden heeft onder de holocaust en waarvoor dit beeld is opgericht.

Hoewel wij toeristen blij zijn dat de oude binnenstad mooi compact is zodat je te voet alle bezienswaardigheden kunt bezoeken, vertelt Martina dat tweederde van de oude binnenstad is opgeofferd om van Bratislava een functioneel centrum te maken met zakelijke hoogbouw en snelwegen. Dat is dan wel weer jammer.

We lopen via trappen en hellingen omhoog naar het kasteel van Bratislava dat boven de stad uittorent.

Hier krijgen we een mooi uitzicht op de Donau en de 'UFO' bovenop de brug.

Daarna lopen we weer terug de stad in.

Bij een van de stadspoorten eindigt onze tour.

Inmiddels weten we dat Joost definitief gediskwalificeerd is. Toch jammer, maar ja, we weten nog steeds niet goed waarom. We geven Martina een ruime 'foo' (het was weer zo'n 'gratis' wandeling waarbij je zelf bepaalt hoeveel je geeft) en nemen afscheid. Na de tour gaan we naar een van de restaurantjes die Martina heeft aanbevolen. De prijzen in deze stad variëren enorm. Bij het ene restaurant betaal je soms het driedubbele voor hetzelfde gerecht dan bij andere restaurants. We kiezen voor het goedkopere restaurant (Verne). Het is inmiddels 13u en driekwart van het terras is nog vrij. Maar als we eenmaal zitten duurt het nog geen 10 minuten en alle tafels zijn

bezet. Dat is dan toch weer die aantrekkingskracht die wij hebben op andere mensen. Ach, het went.

De lunch smaakt goed. Na de lunch trekken we ons terug op de hotelkamer voor wat ontspanning. Tegen het einde van de middag wandelen we naar de UFO voor een mooi uitzicht op de stad. Een ticket met de lift naar boven kost maar liefst €12,00, maar ach, when in Bratislava... We moeten de Donau oversteken en dat kan via het wandelpad onder de autoweg.

Van onder ziet 'ie er wel imposant uit...

Maarremeh... de toren is gesloten voor gepeupel zoals wij, er is een speciaal evenement dat tot maandag duurt. Lekker dan. We lopen onverrichter zaken weer terug naar het hotel. Nog even ontspannen en daarna netjes aankleden voor een traktatie voor mij.

Ik heb inmiddels niet alleen meer een liefdesrelatie met Harold, maar ook een zakelijke. Harold gaat eind dit jaar met vervroegd pensioen en houdt nu al af en toe lezingen en workshops over werkgeluk. Een paar jaar geleden heeft hij zich hierin gespecialiseerd en 'treedt' al vaker op binnen Defensie. Dit wil hij volgend jaar blijven doen, dus moet hij een eigen bedrijf oprichten. Omdat ik al een bedrijf heb opgericht

(inmiddels bijna 25 jaar geleden), weet ik wel een beetje hoe het werkt. Dus heb ik hem hierbij geholpen en ook met het maken van een logo/huisstijl en website. Dus mijn werkgever ('Werkgelukstrijder' ofwel Harold) neemt me mee uit eten als bedankje voor mijn inzet bij het oprichten van zijn eigen bedrijf. Hij voelt zich de CEO van zijn bedrijf (eigenlijk ben ik dat, maar voorlopig laat ik 'm graag in die waan, hij betaalt het eten).

We moeten maar liefst 200 meter lopen naar het restaurant (Houdini) en dit is er zo eentje waar je inderdaad het driedubbele betaalt maarrrrr, het is wel beter. En gezellig. En lekker. We voeren nog wat gesprekken over zijn toekomst als werkgelukgoeroe en genieten van de verwennerij. Hieronder een foto van een leeg restaurant (van internet geplukt, vergeten om zelf foto's te maken). We zaten in het hoekje rechts. Beetje oubollige inrichting, maar heerlijke gerechten en vriendelijke bediening.

We sluiten de avond ontspannen af.

‘Scheiden doet lijden....ook al is het maar effies’

Na een romantische avond en dito diner volgt een prima nachtrust. We worden later wakker dan normaal (rond 07.00u, poeh poeh!) maar om het nu uitslapen te noemen is ook wat aan de overdreven kant.

We overleggen over wat we gaan doen en komen er eigenlijk gezamenlijk niet uit. Ik wil wel graag de gratis wandeling doen met als thema ‘Slowakije in de laatste 125 jaar’ maar daar heeft Renate niet zo heel veel zin in. We overleggen, gooien er wat democratische waarden en principes tegenaan en besluiten dat we een deel van de ochtend gescheiden gaan doorbrengen. Er worden de nodige tranen geplengd, er wordt wat af geknuffeld en met een brok in de keel nemen we (tijdelijk afscheid van elkaar).

Ik wandel door een redelijk rustig Bratislava naar het startpunt waar het nog opvallend rustig is. En daar waar gisteren ruim over de 40 personen verzameld waren voor de rondleidingen van dezelfde organisatie stokt de teller nu op 20. Met de groep van gids Michael gaan er 8 mee en de overige twaalf doen de rondleiding die wij gisteren hebben gedaan.

Terwijl wij de wandeling aanvangen gaat Renate naar een spiegelmuseum, het beklimmen van een toren en een lekker bakkie op een terras. Maar daarover later meer.

We wandelen door het deel van Bratislava waar we gisteren niet zijn geweest. En daar zijn nog de overblijfselen van het communistisch tijdperk nog goed te zien. En als je bedenkt dat Slowakije in de afgelopen ruim 100 jaar regelmatig is gewisseld van staatsvorm, als onderdeel van Tsjechoslowakije, als vazalstaat van Nazi-Duitsland, als onderdeel van het Warschaupact (de tegenhanger van NAVO tijdens de koude oorlog) en uiteindelijk vanaf 1993 als onafhankelijk land. En dan vanaf 2004 als onderdeel van de EU en vanaf 2009 zelfs de Euro ingevoerd, dan begrijp je dat je al deze verschillende invloeden terugziet in de stad.

Hieronder zie je bijvoorbeeld een reliëf gemaakt is in het communistisch tijdperk.

Arbeid wordt verheerlijkt en het socialisme geïdealiseerd.

Vlak daarnaast zie je nog de laatste 'actieve' synagoge in Bratislava. En daar waar ooit voor de WO II een grote Joodse gemeenschap actief was zijn er nu nog maar ongeveer 500 over.

Tussen de twee wereldoorlogen in heeft Slowakije ook haar eigen onafhankelijkheidstrijd gevochten. En daar zijn de Slowakies maar wat trots op. Hieronder een standbeeld ter ere daarvan.

Opvallend is dat de man een meter groter is dan de twee vrouwen (Renate zou hier wel weer wat van vinden) en dat zijn handen veel groter zijn dan zijn hoofd.

Overigens, die met een rood t-shirt en petje op is onze gids, Michael.

Ook bezoeken we het op een na lelijkste gebouw ter wereld (volgens de London Times). In dit geval is een radiozender al vele jaren gehuisvest en het heeft 16 jaar gekost om het af te bouwen.

Nou ja, over smaak valt niet te twisten zeg maar! Maar oordeel zelf!

Via het grootste plein, de technische universiteit, het presidentiële paleis (zie foto hieronder) komen we uiteindelijk aan op het eindpunt.

Onderstaande foto is ter herinnering aan de 'fluwelen revolutie' in 1989 waarbij in heel Oost-Europa landen zelfstandig werden.

De V staat voor het teken wat toen veel werd gebruikt (het bekende V-teken met wijs- en middelvinger). In 1989 nog 4 jaar Tsjechoslowakije en uiteindelijk in 1993 gingen die landen in goed onderling overleg ook uit elkaar. Overigens is de verstandhouding tussen beide landen uitstekend. Behalve als het op ijshockey aankomt (en het WK is op dit moment bezig) want dan zijn ze elkaars grootste rivalen. Zeg maar wat Duitsland-Nederland is in het voetbal maar dan op een gladde vloer en met een puck.

Als we de tocht afsluiten ga ik op zoek naar Renate.

Renate is een half uurtje later uit het hotel vertrokken en is naar het spiegelmuseum gegaan. Daar zijn prachtige, geest-voor-de-gek-houdende spiegels te bewonderen.

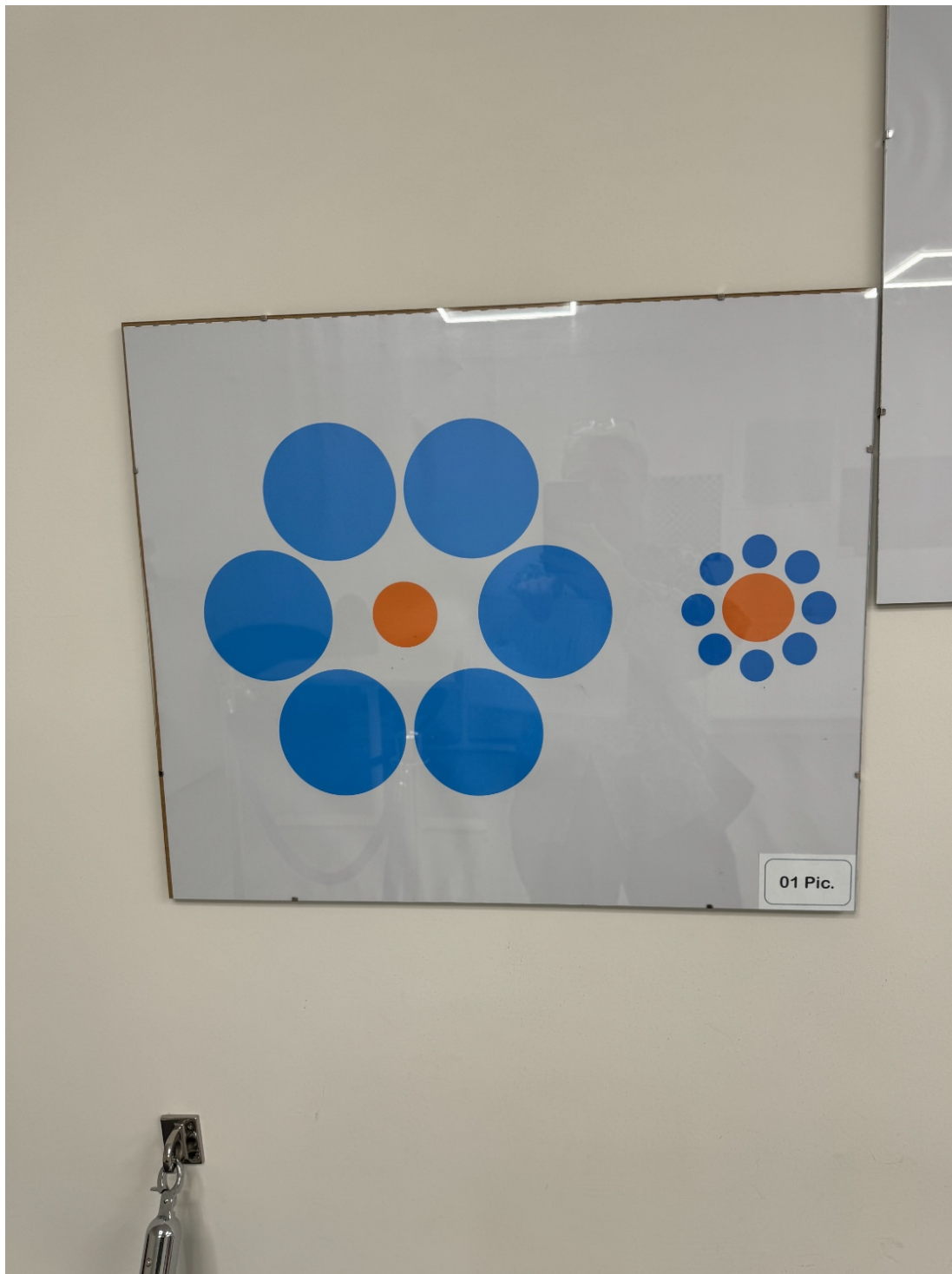

Als je op dat grijze looppad staat, heb je echt het gevoel dat je op grote hoogte staat en de hoogtevrees slaat behoorlijk toe!

En ook nog eens allerlei foto's en video's kunstwerken die je geest voor de gek houden.

Het museum is niet groot maar zeker de moeite waard.

Hieronder zie je een simpel voorbeeld.

Welke oranje stip is de grootste? Antwoord: geen, allebei even groot.

Wil je wel geloven dat de achterste en de voorste auto allebei even groot zijn?
Ook besluit ze een historische toren te beklimmen met een prachtig uitzicht. Eerst een kaartje kopen bij een wel heel bijzonder loket, een hele oude in tact (naja, nu een loket) gehouden apotheek.

Soepeltjes huppelt ze naar boven (zoals ze dat zelf beweert) om te genieten van een prachtig uitzicht op het kasteel en de UFO.

We ontmoeten elkaar op het terrasje voor de lunch bij het eettentje 'De lachende geit'. De lunch smaakt uitstekend en we genieten volop van het prachtige weer.

Dan besluiten we samen naar een ruïne van een kasteel te gaan ongeveer 10 kilometer buiten Bratislava. Renate heeft al uitgezocht welke bus we moeten nemen (namelijk numero 29) die elke 20 minuten vertrekt. Aangekomen op het busstation moeten we even zoeken naar het juiste perron maar als we dat gevonden hebben komt de bus al vrij snel. We stappen in, willen bij de chauffeur betalen maar die blijft stoïcijns voor zich uitkijken. Dan maar bij een kaartjeslezer een kaartje gekocht. We worden geholpen door een aantal vriendelijke Slowaken maar dat maakt het er niet makkelijker op. Uiteindelijk blijft het apparaat een aantal keer, lezen we 'ok' en zien dat er geld is afgeschreven van onze rekening. Wel 4 euro per kaartje, terwijl Renate beweerde dat ze gelezen had dat het kleine stukkie slechts €1,20 zou gaan kosten. 🤔

We concluderen dat we waarschijnlijk op zijn minst een retourtje of anders een dagkaart hebben gekocht. Als we uitstappen moeten we nog een kilometertje wandelen naar de voet van het kasteel.

Hier treffen we een monument aan die herinnert aan de tijd van het zogenaamde 'ijzeren gordijn'. Op deze plek, want aan de overkant van de Donau ligt Oostenrijk, hebben veel mensen geprobeerd te vluchten naar de overkant. Want dit was de zwakste plek van het ijzeren gordijn in Slowakije. Het schrikdraad stond hier vanwege de af en toe overstromende rivier niet onder stroom en als je eenmaal (met behoorlijk wat snijwonden) over het hek was, moest je nog met een sterke stroming naar de overkant zwemmen. Bij al die pogingen is maar 25% geslaagd en de overige 75% zijn neergeschoten of verdronken (in totaal ongeveer 400 mensen). Het is een indrukwekkend monument die herinnert aan een zwarte bladzijde uit de recente geschiedenis van Europa.

Zelf ben ik het meest onder de indruk van deze plaquette met tekst. Die ook vandaag de dag nog steeds laat zien waar vrijheid over gaat.

Vanuit de herdenkingsplek zie je de ruïne al op de top van de heuvel.

We wandelen rustig naar de ingang, betalen voor een kaartje en wandelen naar boven. Het moet een indrukwekkend kasteel geweest zijn dat door de troepen van Napoleon is vernietigd zonder echt goede reden (had geen strategische waarde en er waren geen troepen gelegerd) maar gewoon omdat het kan! Bovenop het kasteel is het uitzicht prachtig. Op de foto zie je de beide rivieren (Donau en Morava) samenkomen.

We genieten met volle teugen van het uitzicht!

Na een klein uurtje besluiten we terug te wandelen naar de bus. Omdat we voor ons gevoel veel te veel hebben betaald voor de heenweg besluiten we (daredevils als wij zijn) om op de terugweg gewoon in te stappen met een stalen gezicht van 'wij-hebben-allang-betaald-hoor'. En dat werkt!

Terug in Bratislava zijn de beentjes toch wel wat moe en gaan we lekker even hangen op de hotelkamer (nou ja, niet letterlijk hangen natuurlijk). Straks nog even 'aan de rol' in de stad. Laterz!

Donaucruise

We toppen ons weekendje af met een cruise over de Donau, van Bratislava naar Wenen. Misschien heb je het al een beetje (tussen de regels door) kunnen lezen dat wij riviercruises vooral een beetje (veel) geschikt vinden voor de seniorste-senioren. En dat terwijl die man van mij vanaf medio december toch echt tot de pensionado's behoort. Niet goed voor mijn jeugdige imago, maar toe maar weer.

En toch doen we nu zelf een beetje een soort van cruise... 🤔.

Maar, in onze verdediging (en die hebben wij schreuwlelijkerds hard nodig), dit is puur functioneel om van A (Bratislava) naar B (Wenen) te komen op weg naar huis. 😊

EN, niet te vergeten, dit is niet zomaar een cruiseschip! Nee, deze 'Power-catamaran' gaat maar liefst 70km per uur!

We hebben een lekkere comfortabele stoel gereserveerd in de 'Captain's Lounge' en

natuurlijk ga ik ervan uit dat - net zoals bij de Love Boat - kapitein Stubing de hele tijd bij ons aan tafel komt zitten. Geen kapitein Stubing te bekennen... en de echte kapitein laat zich de hele tocht niet zien, we horen 'm af en toe via de luidsprekers.

Slikmomentje.

We varen op een sukkeldrafje de stad uit en dan geht's los!

We zoeven door het water en halen meerdere geriatrische cruiseschepen vliegensvlug in. Uiteraard luid lachend en zwaaiend naar de echte oudjes.

Zo'n 10km buiten de stad varen we langs het kasteel van Devin dat we gister hebben bezocht. Ook vanaf het water is het een prachtig en imposant gezicht.

Het immense kasteel is van uiterst links naar bijna helemaal rechts op onderstaande foto te zien.

Helaas valt de rest van de tocht naar Wenen weinig moois te zien, behalve beboste oevers. Ruim een uur later varen we Wenen binnen en na 1,5 uur kunnen we aan wal. Daarna in een bus zonder vip-plekken waar we gezamenlijk met al het andere gepeupel een ritje naar de luchthaven van Wenen moeten doorstaan. Alles verloopt spoedig en om 16.15u staan we weer met de beide aardappelpootjes op Nederlandse bodem.

Bedankt voor het meelezen en tot gauw!